

Lukemisia Lapsille, N:o 4, w. 1861.

Sillitsetkös kieltäs?

Neegeri Moses, Kadonnut Lapsi
ja Metsäläis-poika.

Painosuman antanut:

G. N. Therman.

Hillitsetköös fieltäs?

Rakji naimatonta sisarta, Agata ja Saara, jotka yhdessä asuivat eräässä vähäisessä kaupungissa, rakastivat molemmat Jumalan sanaa, etsivät molemmat Herraa ja tahtoivat olla Hänen lapsiansa. Erittäin oli Agatalla sellainen mieli, kuin ennen muinen Mariallakin, joka hiljassensa istui Jesuksen jalkain juuressa ja kuusteli hänen sanojansa; hän uskoi, että hänellä hänessä oli armahdawa ja kaikkivaltias Wapahdaja, ja hän etsi hänessä korkeinta hyväänsä. Maalliset toimensa toimitti hän niu yksinkertaisesti, kuin taissi, ettei ne estäisi, waan kartuttaisi Herran pelkoa.

Saaralla oli taas se luonto, että hän enemmiten tahtoi katsella, kuinka muut itsensä käyttivät. Hän estettiin usein omaa sieluansa muistamasta ja sitä asettamasta Herran eteen senkautta, että hänellä oli erinomainen halu tietää, kuinka muiden laita oli. Niinä aikoina, koska

hän ensin alkoi etsiä Herraa, ei tätä wifaa niin suuresti hänessä huomattu; mutta sitte kuin hän tuli wakuutetuksi lapsen oikeudesta Jumalan tykönä, ja oli sydämmeensä saanut turwan ja rauhan, rupesi hän tulemaan huolettomaksi omasta sielustansa ja seuraamaan wanhan luontonsa tapaa tuomitsemalla ja panettelemalla muita. Hän tahtoi saada selkoa siitä, kuinka joka talossa elettiin, mitkä riidat jokaisella oli y. m., ja hän luuli taitawansa oikein tutkia jokaisen sieluntilaa. Sen alla pahentui hänen oman sielunsa tila warsin paljo, ja hän oli waarassa luopua yksinkertaisuudesta Kristuksessa ja langeta ylpeään suukristillisyyteen; sillä kiелensä, jonka hän Jumalalta oli saanut, käyttäöksensä sitä rukoukseen, kunnioitukseen ja kaikkiin, mitä ihanata ja kunniallista on, alkoi hän käyttää tarpeettomaan panettelemiseen.

Yhtenä päivänä, juuri kuin molemmat sisaret istuivat suurus-pöydässä, tuli heidän naapurinsa, kauppaneiehen Budeenin rouwa heitä tervehtimään. Herra Budeeni oli onnettomain tapausten kautta ollut sywimpään köyhyyteen joutumaisillansa.

Niikas sisarensa, Koliinin rouwa, auttoi kuitenkin häntä hyvin paljo tässä hädässä ja luuli siitä syystä itsellensä myös olewan oikeuden antaa hänelle hyviä neuvoja, koska ei hän oikein ymmärtäväisesti ollut kauppaansa toimittanut. Hän waati niinmuodoin, että hänen piti aina neuvotteleman hänen kanssansa, ennenkuin hän johonkuun isompaan kauppaan rupeisi. Ei tämä ollut kauppaneiehen rouwan mieliksi; sillä hän arweli, että hänen miehensä piti sellaisissa asioissa, jotka hänen elatuskeinoonsa kuuluivat, saaman tehdä oman tahtonsa jälkeen. Hän oli juuri siinä päivänä ruvennut sitä ajattelemaan, ja hänen mielensä oli tullut siitä aina enemmän ja enemmän murjaksi.

Hywin waarallista on sydämmisämme kaupan suosittelua ajatuksia siitä wääryydestä, jota luulemme toisilta kärsiwämme. Sellaiset ajatukset pinnittävät kowin meidän mielenme ja wetävät meitä pois elämästä Herrassa. Pian unhotamme waeltawamme keskellä syntein anteeksi antamusta ja itsekin juuri sitä alituisesti tarwitsewamme. Sentähden on meidän Wapah-

tajamme Kristus niin selvästi ja monasti opettanut meitä rukouksessa sowingollisuutta anomaan, ettemme joutuisi tähän paulaan. Erinomaisempia merkkiä uuteen sydämmeen on se, että joku ei ilmoita, vaan mielellänsä salaa ja peittää sen wäärhyden, jonka hänen wihollisensa on hänelle tehnyt.

Mutta nyt tuli rouwa Budeeni näiden molempain sisarten tykö, ja istuttuansa rupefi hän kohta walittamaan Koliinin rouwan halua sekaanumaan miehensä toimiin ja kääntämään niitä oman tahtonsa jälkeen. Hän sanoi monta wihasta sanaa, jotka osottiwat suurta kiittämättömyyttä. Hän käytti itsensä tässä myös hywin taitamattomasti, sillä Koliinin rouwa asui liki Naataa ja oli hänen ystäwänsä. Mutta Budeenin rouwa piti nämät sisaret kristityinä ihmisinä, joille hän murheellisina hetkinä taissi awata sydämmensä. Usiansa puhuttua, meni hän kotio.

Kohta Budeenin rouwan mentyä nousi Saara nostänsä, ja walmisti itsensä ulos menemään. Silloin satoi kowasti ja tuuli puhalsi woimallisesti, ja hänen sisarensa Agata kysyi murheella,

eikö se olisi wäärin tehty, jos hän niin pahalla ilmalla menisi ulos, erittäinkin, koska hän juuri äskettäin oli kowasti kylmettynyt, ja siitä syystä ollut kipeä. Mutta Saara wastasi, että hänen tarwitsisi mennä puotiin ostamaan kangasta wuoriksi siihen nuttuun, jota hän nyt teki. Agata sanoi, että pihan sopisi mennä sitä tuomaan, taikka taiksi hän myös jättää ostamisensa toiseen aikaan.

„Ei,“ wastasi Saara jyrkästi, „ei hän osaa walita kelvollista kangasta, ja minä tarwitsen sitä juuri nyt. Kuka tiesi menen minä myös jonkun tykö ulkona ollessani, sanoi Saara wähän epäilewällä äänellä.

Agata nosti filmänsä murheellisesti työstänsä ja kysyi: „Etjän suinkaan Koliinin rouwan tykö aivo mennä?“

„Se on kyllä mahdollista.“

„Tätä juuri ajattelin“, wastasi sisarensa kowin murheellisella äänellä. „Sillä minä pelkäsin, juuri sentähden haukkivas ulos. Jos nyt Koliinin rouwalle kerrot kaikki ne pahat sanat, joita welsensä waino hänestä puhui, niin teet kotonansa tahtoani vastaan, ja Budeenille suuren wahingon; sen tiedän warmaan.“

„Mutta se on paras, että Koliinin rouwa saa sen kuulla,” vastasi Saara. „Koska olen hänen ystävänsä niin olisi väärin, jos en sanoisi hänelle. Budeenin rouwan niin paljo pahaa hänestä puhuesja, ajattelin juuri itselleni: kyllä minä miehes sijarelle ilmoitan kaikki nämät pahat puhees.”

„Mutta mitä hyvää luulet sillä toimittawas?” kysyi Agata taas. „Jos sinulla olisi ollut rohkeutta ja rakkautta kyllä sanoakses Budeenin rouwalle vasten silmiä, kuinka kiittämätöin hän oli moittiesjaussa sellaista ihmistä, joka on hänen auttanut niin suuresta onnettomuudesta, niin olisi se tosin ollut Herran tahdon jälkeen. Mutta hänen sanainsa kertominen Koliinin rouwalle ei suinkaan ole miksikään hyödyksi, waan matkaan saattaa ainoastaan pahaa; eikä niinmuodoin taida Kristuksenkaant mielen jälkeen olla, koska se tuottaa waan epäluuloja ja eripuraisuutta heidän välillänsä.”

„Meillä on eri-ajatukset tässä asiassa, ja minä seuraan tässä omaa mieltäni”, sanoi Saara,

riensi kiiruusti huoneesta ja meni sinne, mihin hän oli aikonut. Hänellä oli niin kova halu kertoa tätä asiaa, että hän luuli tämän kertomisen olevan warsin oikian ja tarpeellisen. Muutamilla ihmisillä on luonnosta sellainen halu riitaan ja eripuraisuuteen, kuin syttyisivät he tulleen, löytäessänsä jonkun johdon siihen. He rakastawat riitaa ja toraa niinkuin juoppo wiinaa, ja niinkuin tuhlaaja kowin halajaa tilaisuutta ostaaksensa jotain rahoillaansa. Jos ei he silloin ole antaneet Jumalan Hengen wakuuttaa heitänsä siitä, että tämä on heidän helma-syntinsä, niin uskottawat he pian itsiänsä sillä, että se on pyhä kiwans totuuden puoleen ja wiha wäärhyteen, joka heidän näin saattaa nostamaan riitoja. Senthden kiuruhtawat he wäärästä kiwaudessansa eripuraisuutta matkaan saattamaan, siksi kuin Herra kurittawasta laupiudesta hillitsee heitä niiden suurten onnettomain tapausten näyttämällä, joihin he näin owat olleet syypäät.

Saara kerkisi pian Koliinin rouwan tykö. Ilma oli rankka, sade juoksi wirtana taiwaasta, ja Saaran sisään-tultua walui hänestä wesi

pitkin laattiaa ja hän vapisi kylmyydestä. Koliinin rouwa käski hänen istua takkuihin eteen, josta walkea kauniisti loisti huoneeseen. Saara fanoi ystävyhtensä Koliinin rouvaa kohtaan olewan syyn, jonkatähden hän tällä kertaa oli tullut, ehkä ilma oli niin kova. „En minä tahtonut jättää tätä asiata teille puhumata,” fanoi hän „waikka minä sentähden saisin yhden päivän yskänkin.”

„Mitä on siis tapahtunut?” kysyi Koliinin rouwa, niinkuin wähän äkeisjansä.

„Ei mitään muuta, kuin että weljenne rouwa tuli tänä aamuna aikasin meidän tykömme ja puhui paljo sellaisia lauseita, jotka osottivat niin suuren häwyttömyyden ja kiittämättömyyden, että tuskin taisin sitä kuulella. Niin-pian kuin hän läksi meiltä, päätin minä tulla tänne teille siitä puhumaan, ehkei Agata olisi sitä sallinut.

„Ah, mikä kiittämätön ihminen tuo minun weljeni waimo on!” fanoi Koliinin rouwa hämmästyksissä; „ja juuri nyt, kuin mikä olen niitä niin paljo auttanut.”

„Tosin fanoi hän,” wastasi Saara, „että te

olette maksanut Herran Budeenin velkoja, niin että hän pääsi joutumasta wankeuteen; mutta hän sanoi, että te teitte sen, saadaksenne hallita heitä oman tahtonne jälkeen ja määrätä heille, kuinka heidän piti kauppaan tekemän."

"Sanoiko hän niin?" kysyi Koliinin rouwa.

"Hän sanoi totisesti juuri niin, ja vielä muuta, jota en minä nyt niin tarkoin muista."

"Se on tosi," sanoi Koliinin rouwa, "että olen veljelleni joskus neuvoja antanut; mutta siihen on minulla myös ollut syytä, koska olen häntä paljon vanhempi. Mutta he taitavat olla wakuutetut siitä, etten minä tästälähin aiwo pitää murhetta heidän asioistansa, enkä auttaa heitä hädänsänsä. Oli hywäkin, että sanotte minulle, mitä he minusta sanoivat."

"En minä sanonut, että veljenne on teistä puhunut mitään pahaa," sanoi Saara, joka nyt rupeesi oman panetuksensa seurannoita hämmästyttämään. "Minä luulen veljenne olevan totisen fristityn," lisäsi hän vielä; "mutta Budeenin rouwan hengellisestä tilasta olen kauwan ajatellut, ettei sen kanssa mahda juuri hywin olla.

Minä pyydän, ettette uskoisi, weljenne mitään pahaa teistä puhuneen."

„Te teitte hyvin, että ilmoititte minulle nämät puheet" vastasi Koliinin rouwa. „Weljeni pitää aina waimonsa puolta ja on samasta mielestä kuin hänkin, jos hänessä sitte on oikeus taikka wääritys. Sellaista hirmuista kiitämättömyyttä en taida jättää raukailematta. En minä enää tahdo millään lailla sekaantua heidän asioihinsa, enkä auttaa heitä, se on todesti tosi."

Saara oli toimittanut asianja, ja koska hänellä oli muttu walmiistettawana, läksi hän kotio. Ei hän kuitenkään ollut hywillä mielin siitä, mitä hän oli puhunut. Hän tiesi, että Budeeni oli rehellinen ja Jumalata pelkäävä mies. Mutta onnettomain tapausten kautta oli hän joutunut welkoihin. Usein oli hän sisareltansa saanut apua ja myös kiitollisuudella sentunnustanut. Hänen sisarensa oli kukatiesi myös aiwan paljo ruvennut sekaantumaan hänen asioihinsa. Eikä siis ollut ihmeekään, jos Budeenin rouwa joskus wähän siitä närkästyi. Mutta

hänen sydämessänsä ei mahtanut kuitenkään olla vihaa häntä vastaan. Rukatiesi oli hänellä myös se luonto, että hän antoi närkästyksensä väliste näin puhkea panettelemiseen ja sitte katui sanojansa. Tällaiset ajatukset waiwasiwat Saaraa, hänen rajussa saateessa kotio mensesfänsä. Mutta asia oli kerran jo puhuttu, nyt oli aiwan hiljasta sitä enää auttaa. Koska tämän tapauksen jälkeen täytyi Agatan ja Saaran muuttaa tästä wähestä kaupungista ja ottaa asuntonsa toiseen paikkaan. Koska ei heillä ollut monta likistä ystävää siinä kaupungissa, josta he nyt muuttivat, niin ei heille myös tullut mitään tietoja sieltä. Näin kului wiisi vuotta. Silloin tapahui kerran, että eräs kulkewainen, joka tuli sieltä, poikkesi matkaltansa näiden sisarusten tykö. Saara oli hywin halullinen kuulemaan, kuinka tämän kaupungin asukkaitten laita oli sekä sielun että ruumiin puolesta. Wiimein kysyi hän myös, kuinka heidän wanha ystävänsä Koliinin rouwa jaksoi.

„Hän on kuollut,” wastasi matkustaja. „Hän löyttiin kuolleena wuoteellansa yhtenä aamuna, wiisi taikka kuusi kuukautta takaperin.”

„Kuolleena?" sanoi Saara hämmästyksissään.
 „Ja kuinka Budeenin herräswäen on laita?" kysyi hän jossikin wapisewalla äänellä. „Usuwatko he vielä kaupungissa?"

„Ah minä olin melkein unhottamaisillani heistä jotain puhua," sanoi matkustaja. „Te tiedätte Budeeni raukalla olleen ison perheen ja tuhlaawaisen waimon, ja että hän usein joutui moniin wastuksiin. Hänen sisarensa Koliinin rouwa, auttoi häntä usein niistä; mutta viimein suuttui hän, eikä tahtonut tehdä mitään hänelle awuksi. Mutta kaikki luulivat, että Budeenin piti, hänen kuoltuansa, perimän hänen, koska hän oli hänen ainoa lähin sukulaisensa. Mutta hänen testamenttinsa awattua nähtiin, että kaikki oli lahjoitettu toiselle, joka oli hänelle ainoastansa kaukaista sukua, ja josta tuskin kukaan ennen oli mitään tietänytkään. Kauppamies Budeeni, joka viimeisinä vuosina oli yli voimiansa pitänyt murhetta perheensä elättämisestä, riutui riutumistansa ja kuoli, jättäen omiansa suureen köyhyyteen ja suruun; ja se on luultawa asia, että murhe perheensä

surkeasta tilasta oli kiirustanut hänen kuolemantansa; hänen luullaan kuitenkin kuolleen nöyränä uskollisena kristittyinä.

„Voi kuinka kova Koliinin rouwa kuitenkin oli, kuin ei antanut perintöänsä weljellensä!“ sanoi Saara, joka oli hämmästyksellä kuulellut tätä puhetta.

„Kaikki ihmettelivät sitä tosin ja soimasivat häntä paljo,“ vastasi matkustaja. „Mutta muutamat luulivat, että joku pahan-ilkinen ihminen oli häntä siihen yllyttänyt kertomalla hänelle jotain, jota Budeeni eli hänen waimonsa joskus oli hänestä sanonut, koska oliwat äkeisfänsä siitä, että tämä wanha rouwa sekaantui heidän asioihinsa.“ Nämät sanat karwastelivat kowasti Saaran omassa tunnossa. Hän istui alakuloisena eikä tohtinut nostaa silmiänsä sisartansa kohden; sillä Agata oli myös saapuwilla huoneessa.

Wähän aikaa waiti ostuansa lisäsi matkustaja tähän vielä nämät sanat: „kuulkaa Saaraa manselli, muutamat sanowat, teidän itse puhuneen Koliinin rouwalle pahaa Budeenin herrasväestä — — — mutta minä olen teitä puo-

lustanut ja sanonut, ett'en voi uskoa, teidän taitaneen sellaista työtä tehdä, sillä minä olen luullut teidän tahtovan olla yksimukaisen kristityn".

Ei Saara antanut tähän selkeätä vastausta, sillä hän oli pahoilla mielin niistä sanomista, jotka hän oli kuullut, eikä taitanut puolustaa itseänsä. Wieras läksi kohta senjälkeen pois wakuutettuna siitä, että Saaran paha kieli oli syy Budeenin onnettomuuteen. Mutta raskaampi oli Saaralle kantaa sisarensa soimauksia ja oman tuntonsa murhteita.

„Minä toiwon, rakas Saara,“ sanoi Agata hiljaisesti hänelle, heidän taas yksinänsä ollessansa — — — „minä toiwon tämän surullisen tapauksen opettaman sinua tuntemaan omaa sydäntäs. Meille on mahdotointa tietää, kuinka pitkälle se wahiinko lewiää, jota panettelemisella matkaan saattamme. Sen tiedämme kuitenkin, että Koliinin rouwa parka läksi mailmasta, pitäen wihaa sydämessänsä weljeänsä ja hänen waimoansa kohtaan, ja että Budeeni samasta syystä joutui monenwuotiseen murheeseen, waiwaan ja wiheliäisyyteen.“

Saara tunsi wifansa; mutta hän oli ylpeä ja kiivas=luontoinen ja koetti vielä puolustaa itseänsä. Ei Agata puhunut enää paljo siitä asiasta, waan sano i ainoastansa sydämmellisesti surkutellen: "rakas sifareni, se on oman sielus hyväksi warsin tarpeellista, ettäs tarkoin tutkit käytöstäs tässä asiassa, ja jos olet syntiä tehnyt, niin nöyrytä itses Herran edessä ja tunnusta wäärhytes, ettäs saisit anteeksi=saamisen, muutoin saattaa tämä wifa sinun onnettomuuteen.

Me toiwomme Saara raukan seuranneen hänen neuwoansa. Jos hänen sydämmesfänsä oli joku totinen tahto olla Herran oma, jos hänellä oli joku tarwe Jumalan armosta, joku usko, joku rakkaus Herraan ja hänen lunastettuihin, niin ei ole ensinkään epäiltävä, että hän sai kärsiä kowaa tuskaa ja sydämmen kipua tämän rikoksensa tähden, ja että hän myös teki, mitä mahdollista oli, liewittääksensä siitä tapahtunutta wahinkoa. Ah! jospa tämä kertomus olisi meille wäroituksiksi ja itsemme koettelemukseksi. Ah! jospa me tarkoin tutkisiwme, kuinka me käytämme mieleemme, ja mistä mielen=laadusta

sanamme vuotawat. Mahdamme siis koetella itsiämme, jos meillä on se uusi sydän, se uusi mieli, josta Apostoli sanoo: Raikki närkästyks, wiha ja sadatus olkoon kaukana teistä. Mikä tosi, mikä kunniallinen, mikä oikein, mikä puhdas, mikä otollinen on, mikä hywin kuuluu; jos joku hyvä tapa, ja jos joku kiitos on, ajatellaat niitä. Jos joku teistä näkyy jumalinen olewan, ja ei suista kieltänsä, waan wiettelee sydämensä; sen jumalanpalwelus on turha.

Jumalata pelkäävä Neegeri, Moses.

Tämän nimisestä mustasta taikka Neegerin sukuisesta miehestä on Amerikalainen matkustaja jättänyt meille seuraavan kertomuksen.

Shanana kera-aamuna toukokuussa läksin minä yhden ystävän tyköä, joka asui Virginian suuressa laaksossa liki sen pohjaisia wuoria, ja ajelin metsissä selkä-hewosella. Minä erkasin niistä maanpajoista, joissa oli tiheässä asukkaita ja seurasin wähäistä jokea, jonka rannalla en nähnyt ollenkaan ihmisiä. Wiimein näin laakson lopulla juuri wuoren alapuolella wanhan neegerin, joka teki työtä wähäisellä maantilalla. Hänen päänsä oli wanhuudesta tullut harmaaksi; sywät rypyt kaswoissansa ja köyristynyt selkensä osottiwat, hänen olewan ijällisen ja monta waiwaa kärsineen. Minä iloitsin nähdesäni taas jonkun ihmisen näin kauwan yksinäni oltuani, minä astuin alas hewosen selästä ja rupesin hänen kanssansa puhumaan.

„Wanha mies“ sanoin minä, „minulle nähty kuin saisitte suuressa mitassa kantaa sen

rankaistuksen, joka on julistettu laukeneelle ihmis-
sukukunnalle, te toimitatte teillenme leipää teidän
otsume hiesä."

„Ah, Herra," wastasi hän, pyhiten hieä
kaswoistansa — „ei minulla ole syhtä walittaa.
Herra on paljo siunannut minua. Minulla on
Jesús Kristus ja Hänen Ewankeliuminsa, ja
siinä on kyllä wanhalle Moses paraalle."

„Ei siinulla täällä mahda olla paljo kiusauksia,
ollesas niin warsin eroitettu muusta maail-
masta," sanoi minä.

„Ah Herra," sanoi hän, laskein kätensä rin-
nallensa, „missä ikänä minä käyskentelen, wien
minä pahan sydännen myötänäni, ja tämä on
kyllä maailmaan mieltynyt. Minun täytyy
sekä ehtoin että aamuin rukouilla ja paitsi sitä
koko päivän sotiafin maailmaa vastaan. Berkele
taitaa yhtä helposti tulla näille wuorille, kuin
kaiikkiin muuhinkin paikkoihin; te tiedätte, että
hän wuorella kiusasi Wapahtajaammekin."

„Hywä, ijällinen ystävänäni, minusta tuntuu,
kuin olisit kauwankin ollut matkustaja taiwaal-
liseen isänmaahan."

„Neljäkymmentä ajastaitaa,” sanoi hän. „Minä olen harvaimut, Herran olewan hyvän minua kohtaan eikä sen, joka panee toivonsa Vapah=taan, koskaan tulewan häpiään.”

„Mutta, etkös koskaan tule kiusatuksi luopu=maan Vapah=ta=stas?” kysyi minä.

„Minä tiedän,” vastasi hän, „että sydäm=meni on warsin pahanilkinen ja että saatana koettaa wankeuteen saattaa wanhan Moseksen; mutta Herra taiwaassa sanoo: armosta te olette autuaksi tulleet, uskonkautta, ja ei itse teistänne, Jumalan lahja se on. Se on minun toivoni, että hän, joka on hyvän työn minussa alkanut, on sen myös päättävä. Koska te oletta hyvää siementä kryptimaahanne kylwänneet, niin ette suinkaan mielellänne salli liru= tujen niitä noukkiwan eikä roski=ruohojen siinä kaswawan ja siementä tukahuttawan; ja kuin Jumala on istuttanut hyvän siemenen syutisen sydämmeen, niin ei suinkaan Hänkään mene pois ja anna sen kuolla.”

„Sinä sanoit, olewas wäliste kiusatun.”

„Tosin tulee perfele monasti kuisuttamaan

korwaani näin: „Moses, sinä palwelet kowaa Herraa, joka lähettää sairautta, köyhyyttä ja murhetta; joka lähettää turiloita, jotka syöwät kaikki ihmiset.“ Mutta minä vastaan: „sinä walehtelet saatana.“ Ei Hän ole kowa Herra, sillä Hän kolkutti minun sydämeni owea, ehken minä tahtonut sitä awata Hänelle; mutta Hän kolkutti sittekin alati, siksi kuin minun täytyi awata; ja siitä ajasta saaka olen minä hawainnut, että Hän aina on hyvä. Hän on parantanut sydäntäni sen ollessa särjettyinä, Hän on tullut wuoteelleni kipeänä ollessani. Hän on kärsinyt minua syntistä, ei Hän ole hyljännyt minua, eikä olen köyhä ja wanha, enkä ole rakastanut Häntä ylitse kaikkia, niinkuin minun welwollisuuteni olisi ollut. Hän on kuollut Moses raukan sielun pelastukseksi.— Ah, ei Hän suinkaan ole kowa Herra. Ehkä Hän minulta ottais waimoni ja lapseni; jos Hän myös polttais huoneeni ja laskis minun tauti-wuoteelle, ja kurtittaisi minua omalla kädellänsä; niin rakastaisin Häntä kuitenkkin, ja sanoisin, että tämä kaikki olisi hyödyksi.“

Tätä sanoesiansa walui khyneleet alas pitkin hänen postiansa, ja minun täytyi itsensä sanoa: „Ah, kuinka määrättömästä arwosta kuitenkin tällainen taiwaallinen rakkaus ja kiitollisuus on, joka näkyy asuwan tämän wanhan neegerin sydämessä ja sen täyttävän!”

Minä kysyin häneltä, jos hän oli kuullut näissä paikkakunnissa saarnattawan. Hän wastasi, että täällä oli saarnattu, ja osotti minulle paikan, jossa yhteistä Jumalan palvelusta pidettiin. Senjälkeen sanoi hän: sydämmeni tuntuu joskus kylmältä ja kuolleelta, mennessäni Jumalan palvelukseen; mutta silloin alkaa saarnaajamme B. niin hyvin saarnata, että sieluni tulee autuaaksi; ja silloin saarnaa raamattu, ja metsät saarnaawat, ja kaikki saarnaa Herrasta; ja silloin auran tarttuessani on sieluni taiwaassa.”

„Onkos sinulla sitte piipia.”

„On minulla tosin se. Kolmekymmentä vuotta takaperin opin minä lukemaan, ja sataessa taidan minä nyt kotona lukea, weisata ja rukoilla, ja hawaitsen, että Jeesus tahtoo asua köyhän Mojeskenkin wanhasa rumassa mökissä.”

Ei minulla ollut aikaa kauvemmin viipyä tämän vanhan miehen tykönä, waan sanoin hänelle muutamana hywästi jättö=sanan sillä toiwolla, että saisin hänen tawata taiwaassa. Jäljestäpäin sain kuulla, että hän oli erinomaisen ahkera käymään yhteisessä jumalainpalweluksessa ja pidettiin siltä seurakunnalta, johonka hän kuului, jumalisuuden esimerkkinä ja kristittynä, jonka meno oli taiwaassa.

Seuraavana päivänä tapasin minä hänen jumalan=palweluksessa. Saarnan alla loisti hänen kaswoissansa koko hänen sielunsa tila, ja hän näkyi hiljaisuudessa nauttiwan Jumalan suloisia lupauksia. Jälkeen puolen päivän kuulin minä hänen suuressa kokouksessa rukoilewan. Hänen rukouksensa oli niin täysi palawaa hartautta ja ylitse=wuotawaa rakkautta, että jokainen näkyi tykönänsä tuntewan kaikkivaltiaan läsnä=olon. Tämä mies oli minulle opiksi. Ah, jos hän olisi kaikille niillekin hyödyksi, jotka näitä lehtiä lusewat.

Kadonnut Lapsi.

Kaukana täältä Länsi-Amerikassa katosi ker-
 ran vähäinen viiden vuoden vanha lapsi. Hä-
 nen vanhemmillansa ei tosin ollut paljo naa-
 puria, sillä ne asuiwat mökkilöissä kaukana toi-
 sistansa; mutta he kokoontuivat kuitenkin kaikki
 tätä lasta hakemaan. Isää ja äitiä, jotka mo-
 lemmat oliwat kristillisesti mieltyneet, ahdisti se
 ajatus, että heidän rakas vähä lapsensa oli huk-
 kaan joutunut. Jö tuli. Niissä paikoissa löy-
 tyy metsissä susia, karhuja ja pantteria. Wirs-
 tan matkaa asunnosta haettiin metsässä joka
 paikka, mutta lasta ei löydetty. Vanhemmat
 itkiwät, ja rukoilivat, ollen murheesta näänty-
 mäisillänsä. Jö tuli, mutta ei hakemasta kui-
 tenkaan lakattu. Soitolla ja torwilla meni wäki
 kaikkiin kothin ja hakivat kaikissa paikoissa tätä
 hukkunutta lasta. Popullisesti alkoi kesku-yön
 aikoina sade ja satoikin hywin rajusti muuta-
 man tunnin; mutta lasta ei löydetty.

Päiwä rupeesi koittamaan ja kaikki alkoivat
 uudestaan hakemaan. He tiesiwät, että tämä

wähäinen tyttö kuolisi nälkään, jos ei he löytäisi häntä. Viimein näkyi, kuin kaikki toivo olisi ollut turha. He olivat tarkoin hakeneet joka paikan puolen penikulman ympärillä hänen asunnostansa. Aurinko oli toisen päivän iltana jo laskemaisillansa. Lapsen vanhemmat olivat kovasti surussansa ja itkiwät katkerasti siinä luulossa, ett'ei he koskaan enää tässä maailmassa saisi lastansa nähdä. Nyt oli jo yli 30 tuntia ahkerasti häntä haettu.

Yksi seurasta oli mennyt enempi kuin puolen penikulmaa lapsen kotoa. Ehto lähestyi hänen tunkeissansa tiheän metsistön läpitse vähäisen järven taikka lammin reunalla. Täällä käydessänsä kuului walittawa ääni hänen korwiansa. Hän seisahdi kuuntelemaan ja kuuli ihmisäänen hiljaksensa waikeroitsewan. Hän tuli vähän likemmälle ja koetti saada selkoa, mistä ääni kuului. Hän seisahdi kuuntelemaan ja kuuli nämät sanat: „woi jos äitini olis täällä, minä tarwitsisin vähän ruokaa. Minun on wila ja nälkä." Siellä löysi hän kadonneen lapsen maakaawan rannalla. Hän wei hänen ilolla ja

riemulla kotio; sillä lapsi, joka oli kadonnut, oli löytty. Tämä vähäinen tyttö sanoi, että hän yön tullessa oli ollut uninen ja väsyksissä; hän oli langennut polvillensa ja rukoillut sen rukouksen, jonka hänen äitinsä oli hänelle opettanut, ja senjälkeen oli hän levollisesti ja ilman pelwota nukkunut. Hän sanoi nähneensä suuren julman eläimen tulewan häntä vastaan; mutta silloin pyysi hän Herraa häntä warjelemaan. Eikä eläin tehnyt hänelle mitään pahaa. Hänen oli nälkä ja hän söi muutamaman marjan. Sumala pitää murhetta pienistä lapsista.

Me olemme kaikki syntimme tähden kadotuksen alaiset. Me olemme kaikki lähteneet pois meidän Isämme huoneesta ja waeltaneet eksyksissä Sumalasta. Mutta Lunastajamme Jeesus Kristus on tullut wapahtamaan sitä, kuin kadonnut oli. Hän on pedot woittanut ja tahtoo kantaa meitä olailiansa. Rättäkäämme ruumiimme ja sielunne Hänen käsiinsä; Hänen luonansa olemme hyvässä turwassa, sekä ajassa, että iankaikkisuudessa.

Metsäläis-poika Birmasa.

Jo monta vuotta takaperin istui rouvas-ihminen, lukeen kirjaa huoneensa owella Birmasa. Tätä tehdesänsä säikähti hän kowin, nähdesänsä äkkiä nuoren pojan julmalla katsannolla ja siwottomalla ulkonäöllä seisowan hänen edesänsä. Äkkiä huusi tämä hänelle: „Muuako Jeesus Kristus täällä?” — Hän näkyi olewan noin 12 vuoden ijässä, hänen karkeat mustat hiuksensa olivat lialla täytetyt ja seisoiwat pystyssä kaksin puolin niinkuin sian harjokset, eikä hänellä ollut muita waatteita, kuin likainen, karkea, pumpulinen räöpäle hänen lanteensa ympärillä. „Muuako Kristus täällä?” kysyi hän vielä kerran ja kouttasi tuskisiansa rouwan jalkain juureen.

„Mitäs toivot häneltä saawas?”

„Minä toivon saawani nähdä Hänen. Minä toivon saawani tunnustaa Hänelle,” huusi poika.

„Mitäs olet sitte tehnyt, jotas tahdot hänelle tunnustaa?”

„Tehnyt” sanoi poika. „Mitä minä olen tehnyt? Minä olen valehtellut, varastanut ja tehnyt kaikkea paha, minä pelkään helwettiin joutuwani; mutta tahtosin nähdä Herra Jeesuksen Kristuksen, sillä minä kuulin yhden Lougvalaisen sanovan, tämän taitawan wapahtaa minua helwetistä. Usuukos hän täällä, ah! sanoikaat minulle missä taidan löytää Jeesuksen?”

„Mutta poika parha,” sanoi rouwa, „ei Jeesus ole tullut ihmisiä helwetistä wapahutamaan, antaa sensa heille wapautta edeskäsin elää pahuuudessa.”

„Mutta minä tahdon luopua” wastasi poika, „minä tahdon luopua pahuuudesta, mutta en taida luopua siitä. Enkä tiedä, kuinka minä taisin sitä tehdä, pahat ajatukset ovat minussa, a pahat työt tulewat niistä pahosta ajatuksesta, mitäs minun pitää tekemäni?”

„Ei mitään muuta,” sanoi rouwa, „kuin tulla Jeesuksen tykö niinkuin me kaikki, mutta et sinä nyt taida Jeesusta nähdän.”

Rouwa estettiin enemmän puhumasta kowalta, julmalta walitus=huudolta, jonka tämä metsäläis=poika tuskassansa päästi.

„Mutta minä olen hänen vähäinen heikko palveliansa,” sanoi rouwa, „ja minä tahdon opettaa kaikkia niitä, jotka tahtovat helwetistä päästä, kuinka se taitaa tulla heille mahdolliseksi.”

Nyt muuttuivat pojan kasvot ja hän katsoi häneen sanomattomasta ilosta loistavilla kasvoilla huutaen: „sano! saat se minulle; ah, sano! saat se minulle! Pyytäkää teidän suurta Herranne Jeesusta Kristusta vapautamaan minua, niin tahdon palwella teitä ja olla teidän orjanne, niin kauvan kuin elän. Älkää suuttuko, älkää lähettäkö minua pois! minun täytyy tulla pelastetuksi helwetistä!”

Rouwa ei tästä suinkaan suuttunut, vaan hänen sielunsa iloitsi siitä, että hänellä oli elämän leipää annettavana tälle isoowaiselle lapselle. Seuraavana päivänä wei hän pojan vähäiseen koulu-huoneeseen, joka oli tehty Bambu nimisestä ruowosta, eikä siellä ole koskaan ollut oppilaista, joka olisi ollut halukkaampi oppimaan Jeesusta Kristusta tuntemaan, kuin tämä köyhä metsäläis-poika. Joku aika sen jälkeen otettiin hän kasteen kautta Kristuksen

seurakunnan jäseneksi, ja senjälkeen eneni hän päivä päivältä autuuden opin pääkappalten tuntemisessa.

Muutaman vuoden kuluttua muutti pojan armelias opetus=äiti täältä siihen autualliseen asuntoon, jossa ei syntiä eikä surua enää ole. Tämä metsäläis=poika ennätti myös kasvaa lapsesta mieheksi, ennen kuin kuolema hänen täältä tempasi. Mutta tämän miehen sairastaessa ja kowassa poltto=taudissa itseänsä sinne tänne heitellessä, oli hänen sydämensä kuitenkin täytetty Jesuksen kalliilla muistolla, ja hänen suusjansa oli alati kiitoswirsiiä ja raamatun=paikkoja, joita hän terveenä oli oppinut.

Viimein tuli poislähtö=hetki, ja hänen henkensä läksi tuskata ja ahditukseta autuallisesti maailmasta ja saa nyt iankaikkisesti olla sen Wa=pahtajan tykönä, jota hän niin palawalla halulla täällä haifi.

Niinkuin tämä metsäläis-poika Birmassa,
 - niin olemme me myös kaikki syntiset ja jou-
 dumme ilman Jesusta kadotukseen, mutta Je-
 sus on meitä kalliilla werellänsä lunastanut,
 sentähden:

Me sinua, Jesu! ylistäm', Ett's weres an-
 noit edestäm': Näin pirun pauloist' pahoista
 Meit' tahdoit, Jesu! pelastaa.

2. O Christe Jumala ja mies! Pois särje
 synnin ijes meist', Pääst' iäifestä kuolemast',
 Mut' ulos hädäst' ahtahast'.

3. Meit' synnin wiolist' warjele, Ja ristin
 alla anttele, Sen kuorma kowa huojena: Meit'
 wahwist, tue, ojena.

4. O Jesu, welijem' suloinen! Min' pysy
 meidän tykönäm', Täsf' waelluksesf' waikiasf':
 Suo sitt' meill' ilo taiwahasf'.

Suomal. wirsikirj. n:o 149.

Ilmoitus Tilaajolle.

Viime-wuonna, koska kolmas osa vuosikertaa näitä Lufemisia maksoi 15 kopeekkaa, tilattiin niitä liki 1300 eksemplaria; mutta tänä vuonna on tilaajoina niin vähän, ettei näitä sanomia kannata painattaa. Yksi syy tähän muutokseen on kaikeksi se, että monet pitävät 51 kopeekkaa vuodelta aiwan suurena kuluna tällaiseen asiaan. Tästä syystä aikoo näiden Lufemisten toimittaja, sekä tänä vuonna että myös edessäkin, vuosittain painattaa ainoastansa kuusi tällaista vihkoja, tehdäkseen vuosikerran sillä lailla huokeemmaksi. Mutta koska häntä kuitenkin arveluttaa, jos tilaajoina sillekään tarpeeksi kerääntyy, aikoo hän tulewan numeron muassa lähettää tilaus-listoja, joiden takasin tultua hän taitaa tämän vuoden viimeisessä, se on, kuudennesa numerossa ilmoittaa, jos näitä sanomia tulewana vuonna ensinkään prantätään. Ne tämänvuotiset tilaajat, jotka eivät thdy ottamaan tulewata vuosikertaa maksettuihin tilausrahainaan palkinnoiksi, saavat puolen tilaus-rahaa takasin niistä posti-konttooreista, joissa he owat näitä Lufemisia tilanneet, taikka myös toimittajalta, jos ne owat hänelle maksetut.

